

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

2 Δεκεμβρίου 2007
Κυριακή ΙΔ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 18, 35-43)

Στὴν Ἱεριχώ, ἀδελφοί, φέρνει σήμερα τὰ βήματά Του ὁ Χριστός. Ἦταν δὲ ἡ Ἱεριχώ ἡ μεγαλύτερη καὶ πιὸ φημισμένη πόλη τῆς Παλαιστίνης. Πόλη τῶν ὀραμάτων, πόλη στὴν ὁποία κατέφυγαν οἱ Ἰσραηλίτες, ὅταν ἐπιστρέψανε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ φᾶνε τὸ πρῶτο ψωμί τους, ὅταν ἔπαψε πᾶ ὁ Θεὸς νὰ στέλνῃ σὲ αὐτοὺς «Μάννα» ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἐδῶ ὁ Χριστὸς συναντιέται μὲ τὸν Ζακχαῖο. Ἐδῶ στὴν Ἱεριχώ ἕνας τυφλὸς ζητιάνος, ἕνα πλάσμα ἀξιολύπητο καὶ περιφρονημένο, ἕνας κουρασμένος ὁδοιπόρος μὲ συντροφιά του τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἐγκατάλειψη περιμένει καρτερικὰ «ἵνα ἀναβλέψῃ». Εἶναι ὀπλισμένος μὲ πίστη, ἐπιμονή, σταθερότητα καὶ ὑπομονή. Πιστεύει καὶ ἐπιμένει νὰ φωνάζῃ «Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με». Τί καὶ ἂν «οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ». Αὐτὸς πίστευε καὶ ἐπέμενε στὸ αἶτημά του. «Ἐλέησόν με, υἱὲ Δαυὶδ». Καὶ ἡ νίκη δὲν ἄργησε. Ἄκουσε τὸν Υἱὸ Δαυὶδ νὰ τοῦ λέγῃ «ἀνάβλεψον» καὶ παραχρῆμα ἀνάβλεψε.

«Υἱὲ Δαυὶδ». Αὐτὴ ἡ φράση σήμαινε πάρα πολλὰ γιὰ τοὺς Ἰουδαίους· σήμαινε τὸν ἀναμενόμενο Μεσσία καὶ Σωτῆρα τοῦ Ἰσραήλ. Ἐνῶ οἱ Φαρισαῖοι πολεμοῦσαν τὸν Χριστό, πολλοὶ ἀπὸ τὸν λαὸ εἶχαν καταλάβει. Ἡ φωνὴ λοιπὸν τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς ἀξίζει ὅσο καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ Πέτρου.

Ὅλες οἱ ἀσθένειες εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν ὑποφερτὲς καὶ νὰ παρηγορηθοῦν. Ἡ τύφλωση ὅμως εἶναι ἀνυπόφορη, τὸ φῶς στὸν τυφλὸ εἶναι σκοτάδι, ὁ δρόμος του ὀλίσθημα καὶ σκόνταμα, ἡ ζωὴ του ἕνα συνεχὲς παράπονο καὶ μία συνεχῆς σκοτεινὴ ἄβυσσος καὶ σκοτάδι χωρὶς τέλος. Ὁ τυφλὸς συνεχῶς σκοντάφτει, πέφτει, γιὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ξαναπέσῃ. Ὁ τυφλὸς δὲν βλέπει τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη, τὴ γῆ, τὸν οὐρανό, τὴ φύση, τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους. Δὲν γνωρίζουμε ἂν ὁ τυφλὸς τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἦταν τυφλὸς ἐκ γενετῆς ἢ ὄχι. Γνωρίζουμε ὅμως ὅτι ἡ τύφλωση ἦταν συχνὴ στὴν Παλαιστίνη λόγω τοῦ καυστικοῦ ἡλίου καὶ τῆς πολλῆς σκόνης, ποὺ σὰν σύμφετο σηκώνεται καὶ τυφλώνει τοὺς κατοίκους τῆς.

«Ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν». Ἐκαθόταν καὶ ἐλάμβανε τὰ «ἐλέη» τῶν διαβατῶν συνανθρώπων του. Τί νὰ τὰ κάνῃ ὅμως τὰ ἐλέη αὐτά. Τοῦ ἔλειπε «τὸ μέγα ἔλεος», ἡ θεραπεία τῶν ματιῶν του, ἡ ἀνάβλεψη ἢ πνευματικὴ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δῇ καὶ χαρῆ τίς ὁμορφιὲς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Ποιὸς ξέρει ἄραγε πόσα χρόνια νὰ περιμένε

«προσαιτών».

Νὰ ὅμως πού ἔφθασε ἡ ποθητὴ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία θὰ τοῦ δινόταν ἡ μεγαλύτερη χαρὰ καὶ εὐτυχία στὴ ζωὴ του, δηλαδή τὸ φῶς του. Ἡ ποθητὴ ἡμέρα ἔφθασε, ὅταν ἄκουσε τὴν ὀχλοβοὴ καὶ τὸν θόρυβο σὲ μία ἀπὸ τὶς κεντρικὲς ὁδοὺς τῆς Ἱεριχοῦς. Ἡ ποθητὴ ἡμέρα ἔφθασε, ὅταν «Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται», ὅταν ὁ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς Δαυὶδ ἔλεεῖ καὶ δίνει μὲ ἓνα πρόσταγμά Του τὸ φῶς στὸν τυφλό, ἐπιβραβεύει τὴν πίστη του καὶ τὴν ἐπαινεῖ.

«Ἐπετίμων οἱ προάγοντες (τὸν τυφλὸν) ἵνα σιωπήσῃ». «Αὐτὸς δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν· Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με». Ἔτσι, ἐμπόδια προβάλλει ὁ κόσμος, ὅταν βλέπη ψυχὲς πού ἔχουν τὴν ἐπιθυμία νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστό. Τέτοια ἐμπόδια συνάντησαν οἱ μάνες πού ἔφεραν τὰ βρέφη τους νὰ τὰ εὐλογήσῃ ὁ Χριστός. Τέτοια ἐμπόδια γνώρισε ἡ Χαναναία, ὅταν πλησίασε τὸν Χριστὸ ζητώντας Του νὰ θεραπεύσῃ τὸ κορίτσι της. «Ἀπόλυσον αὐτῷ ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν (Ματθ., 15-23). Παρόμοια ἦταν ἡ ἀντίδραση τοῦ κόσμου γιὰ τὰ παιδιὰ τὴν ἡμέρα τῶν Βαΐων πού φώναζαν «Ὡσαννά». Παρακαλοῦσαν τὸν Χριστὸ νὰ μὴ τὰ δέχεται νὰ Τὸν ἐπευφημοῦν, γιατί τέτοιες φωνὲς τοὺς ἐνοχλοῦν. Ὅμοια ἦταν ἡ συμπεριφορὰ, συμπεριφορὰ ἐμποδίων, τοῦ κόσμου πού ἔλεγε στοὺς Ἀποστόλους στὸ μεγάλο συνέδριο τῶν Ἰουδαίων νὰ μὴ κηρύττουν Χριστό, γιατί αὐτὸ τοὺς ἐνοχλεῖ. Βλέπουμε μὲ πολλὴ λύπη ἀνθρώπους «μοντέρνους» καὶ «προοδευτικούς» πού εἰρωνεύονται τοὺς χριστιανούς, ἐπειδὴ κάνουν τὸν σταυρό τους, ἐπειδὴ προσεύχονται. Κοροϊδεύουν ὅσους ἐξομολογοῦνται καὶ κοινωνοῦν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, μελετοῦν τὴν Ἁγία Γραφή, ἀναγνωρίζουν τὴν Ἐκκλησία ὡς κιβωτὸ σωτηρίας, τὴν ἐμπιστεύονται ὡς τὸ δῶρο καὶ τὸ μέσον τῆς σωτηρίας. Ἐμπόδια, εἰρωνεῖς, ἀπαξιωτικὰ χαμόγελα ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα «δῆθεν πρόοδος καὶ προοδευτισμός».

Ἀδελφοί μου, δὲν εἶναι ὅμως μόνο ἡ εἰρωνεία ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ἐμπόδια γιὰ τὴν χριστιανικὴ ζωὴ. Τὸ περιβάλλον πού ζοῦμε εἶναι ἓνα ἀπέραντο ναρκοπέδιο. Ἀντιδράσεις θὰ βροῦμε καὶ μέσα στὸ σπίτι μας, στὸν τόπο τῆς ἐργασίας μας, πολλὲς δὲ καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους πού δὲν τὸ περιμέναμε. Ἐπίκαιρος καὶ ἐδῶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας ὅτι «ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ» (Ματθ. 10, 36). Δὲν εἶναι λίγοι οἱ μάρτυρες πού θανατώθηκαν ἀπὸ χέρια συγγενικά. Ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἂν ὁ σημερινὸς τυφλὸς ἄκουγε τὸν κόσμο καὶ σιωποῦσε, θὰ ἦταν ἀκόμα «τυφλὸς καὶ προσαιτών». Ἄν ἡ Χαναναία δὲν ἰκέτευε τὸν Χριστό, δὲν θὰ θεραπευόταν ἡ κόρη της. Ἄν οἱ Ἀπόστολοι σιωποῦσαν, γιατί αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπαίτηση τοῦ μεγάλου συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων, ὁ Χριστὸς θὰ ἦταν ἄγνωστος. Ἄν οἱ μάρτυρες λύγιζαν καὶ ἄκουγαν τοὺς ἰσχυροὺς πού τοὺς ἔλεγαν νὰ θυσιάσουν στὰ εἶδωλα, γιὰ νὰ σωθοῦν, δὲν θὰ εἶχαμε σήμερα ἀγίους. Ἄν οἱ νέοι μας ἄκουγαν τὶς σειρήνες τοῦ κόσμου, δὲν θὰ εἶχαμε σήμερα οὔτε κληρικούς, οὔτε θεολόγους. Ἄν ἐσεῖς ὑπολογίζατε τὶς εἰρωνεῖς καὶ τὶς στεῖρες ἀντιθρησκευτικὲς καὶ ἀντιχριστιανικὲς ἀντιλήψεις τοῦ κόσμου, θὰ ἦταν οἱ ἐκκλησίες ἄδειες, ἀδελφοί μου.

«Στὸν δρόμο μας θὰ βροῦμε καταιγίδες, θὰ σπάζουνε μ' ὄρμη κι οἱ κεραυνοί». Ἄν εἶναι νὰ πολεμήσουμε γιὰ τὸν Χριστὸ ἢ νὰ ἀμυνθοῦμε γιὰ Αὐτόν, θεία εἶναι ἡ δάφνη καὶ αἰώνια ἡ τιμή. Τὸ στεφάνι ἀμάραντο. Μεγάλῃ ἡ χαρὰ νὰ προστεθοῦμε στὴν δοξασμένη παράταξη ἐκείνων ποὺ πολεμοῦν καὶ πολεμοῦνται γιὰ τὴν ἰδέα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἀφοῦ «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, σωθήσεται» (Ματθ. 10, 22).

Ἄρχιμ. Ν.Κ.

[dkpdf-button]